

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 8. Incitamenta, & affectus contritionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60533)

Quis novit potestatem iræ tuæ, & præ timore tuo iram dinumerare. *Psal. 89. 11.*

¶ 12.

Quid tam miserum, quàm semper velle, quod nunquam erit; semper nolle, quod semper erit. *Bern. de Consid.*

DIES VIII.

Incitamenta, & Affectus Contritionis.

I.

TU, Domine, me non creâsti, nisi, ut te amarem, ut tibi servirem, & salutem æternam obtinerem: & ego vixi, quasi in mundum non venissem, nisi, ut te offenderem, & damnationem sempiternam incurrerem. Si enim ita se res non haberet, potuissemne vitam meam aliter instituire? tu nihil omisisti, quo me ad tibi serviendum, & te amandum obstringeres; omnia media mihi suppeditâsti, ut me ad hoc præstandum juvares; ad hoc impellere me voluisti tuis beneficijs, ad hoc uristi me tuis gratijs. Sed, prohi dolor! omnia hæc media neglexi, & beneficijs nonnisi turpiter ingratus, & gratijs tuis nonnisi jugiter perfidum animû rependi; imò ex ipsis tuis

Orober,

beneficijs te offendendi aniam sumpsi, tua in me tolerando patientia, tuâque in remittendis mihi peccatis bonitas insolentiae meae incitamentum, vel occasio ad te offendendum fuere. Credidi, me impunè malum esse posse, rarus, te bonitate erga me semper plenum fore, tuamque patientiam jus mihi suppeditare, in delictis meis perseverandi. Quidnam potius admirandum, an bonitas tua, an verò malitia mea? utraque incomprehensa esse videtur: sed & utraque magnum mihi pudorem asferre, meumque animum vivo dolore penetrare debet.

*Persecutus
est fugien-
tem se, &
oblitum sui
non est obli-
tus. Aug.*

II. Nihilominus Domine, tolerasti me, nulla habita insolentiae meae te offendendi ratione; expectasti me, posthabita mea tibi resistendi pertinacia; protexisti me tunc, cum non cogitarem, nisi de injurijs tibi inferendis; memor mei fuisti, cum periturus tui essem oblitus; inscurus es me, cum fugerem te; at, cum fugerem Deum patientem, & misericordem, annon incidere merebar in manus Dei justis, & vindicis? neque tamen mihi Deus, talem te mihi prae buisti; & licet clamor scelerum meorum vindictam contra me exposceret, licet res creatae, quibus fui abusus, delictis meis se jungerent, licet denique sanctitas,

&c

& iustitia tua ad me perdendum te incita-
rent, his tamen omnibus misericordia tua
se opposuit. Non vindicasti te, quam-
vis id facillimè potuisses; & hujuscemodi
injurias persecutus fueris in alijs plurimis
minùs me sceleratis, minùsque ingratis,
quos à primo ipsorum peccato ad infero-
rum incendia condemnasti, & ego (gra-
tes sint bonitati tuæ) post tot mea crimina
eò non sum præcipitatus. Unde oritur
tantus in illos rigor, & tanta in me mise-
ricordia? num ego eam meritus sum? an
non potiùs eà millies indignum me reddi-
di? atque hoc est, quod manifestat profusis-
simam tuam in me bonitatem, & ingra-
tissimum meum in te animum. Sed &
hoc est, quod incredibilem mihi confusio-
nis, & doloris ansam præbet, cum ad eò
patientem, & benignum Deum offende-
rim.

III. Sed, quam ob rem, Domine, te of-
fendi? ob unius momenti voluptatem, ob
vilem, & turpem oblectationem, ob exi-
guum vel lucrum, vel commodum. Si
id fieret ad obtinendum Vniversi impe-
rium, possemne excusari, quòd res crea-
tas tibi præhabuerim? quæ, quantum-
cunque excellentes, & perfectæ videan-
tur, coram te non nisi purum nihilum sunt.

Hor-

October.

Horreo cæcitatem judæorum, qui tibi, mi Domine, Barabbam infamem latronem prætulêre. Ah! hi cæci erant, nec te cognoscebant. At ego, qui te Deum, & Servatorem meum esse cognosco, & quò usque insolens, quid tibi non prætuli? & ingratus animus meus non progressus est? sanguinem illum, quem pro me fuderas, pedibus millies conculcavi; mortem, quâ amore mei subieras, renovavi. Si â me petiisses, ut ad agnoscendam grato animo tantam bonitatem, vitam meam immolarem, & sanguinem meum ad ultimam usque guttam profunderem, an nimium exegisses? tantum tamen non exigebas â me; solummodò postulabas, ut te amarem, ut te non offenderem: éstne hoc nimium? Heu me! hoc obtinere non potuisti. Obtinebis tamen nunc, mi Servator, vel porius id mihi concedes; nam sine te offendere te possum; sed te sine te nec amare, nec, quòd te offenderim, satis dolere possum. Hunc igitur dolorem â te peto per illam ipsam misericordiam, qua toties abusus sum; unâque rogo, ut, si dolor iste tuam in me benignitatem non æquet (nam, prò dolor! id fieri nequit) ingratum saltem animum, & peccata mea æquet: hoc si fiat, quousque eum non extendam?

Co-

Conare concipere hos Contritionis affectus : *October.*
peccata tua eos tibi tam necessarios reddent, faci-
cientque, ut tibi futuri sint facillimi.

Cor contritum, & humilitatum Deus
non despicias. *Psal. 50. 19.*

Quid non mali ego, aut facta mea; aut
si non facta, dicta mea; aut, si non dicta,
voluntas mea fuit? *Aug. Conf. 9.*

DIES IX.

De Peccato Libidinis.

I.

PEccatum libidinis offendit, & peculia-
ri injuria afficit tres Sanctissimæ Tri-
nitatis Personas. Offendit Patrem. Ho-
mo per Creationem est imago Dei; ipse
anima pura, spiritualis est, & incorrupti-
bilis, sicut Deus. Sed per libidinem o-
mnia hujus imaginis lineamenta deler-
et vel penitus corrumpit, dum animam suam
prorsus terrenam, & voluptatibus addi-
ctam reddit. Quanta injuria Regi cujdam
imponeretur, si ejus imago in lutum con-
ijceretur? annon hanc injuriam gravissi-
mè ferreret? an eam impunitam dimitteret?
estne injuria, qua Deum libidinosus affi-
cit, minor? debetne Deus eam minùs com-
mo-